

17 — Nevidljivi i Lanena

Nevidljivi dečak trgnuo se iz sna začuvši kucanje na vratima svoje kuće od kosmičke prašine. Protrljao je oči ispunjene svetlošću tri sunca planete Negovornije i posegnuo za kvakom. Devojčica u plavoj haljini od lana stajala je ruku prekrštenih na leđima i misli upletenih u kikama.

„Dobar dan“, rekla je ljubazno i ljubazno se osmehnula, onako kako su joj rekli da treba sa nepoznatima.

Dečaku nisu rekli kako se pozdravlja sa devojčicama. Zatvorio je vrata i odšetao snovima i zmajevima i dalekim predelima. Ali, drhtavo i nežno, kucnulo je opet i dečak bi primoran da otvori opet.

„A vas su učili da ljudima ispred noseva zatvarate vrata?“ reče devojčica pomalo uvređeno i veoma izgubljeno.

Dečak odmeri devojčicu i zaustavi se na njenim očima. Takve nikada nije video na planeti Negovorniji, gde ljudi imaju oči od mraka i duše od peska i blata.

Zaustio bi da joj odgovori, da je pita odakle je i šta hoće u toj haljini od lana, ali na njegovoj planeti ne govori se i retko se smeje. A još se ređe sreću nasmejane devojčice od sunca i lepršavih haljina.

„Dobro“, reče devojčica nimalo obeshrabrena, „ako ti je neka maca sa hiljadu i tri zuba pojela jezik, klimaj glavom ako je odgovor da ili nemoj ako je odgovor ne.“

I dečak se nasmeja. I odmah potom uozbilji. A onda se opet nasmeja. I klimnu u znak odobravanja. I utvrdi da je smeh golicavo i prijatno ose-

ćanje i da ne zna zašto se dosad nije smejao i gde su se krile devojčice od lana.

A ona je u sobu ušetala nepozvana i sama, i sa leđa skinula sećanja na dane kada nije bila umorna od plakanja i lutanja. I kada nije bila sama.

„Gladna sam. Ima li nešto za jelo? Ja volim mleko i čokoladne pahuljice. To mi je spremala mama“, rekla je, ne dozvoliši mu da joj uhvati pogled i jednu suzu što je kanula.

Dečak se zamisli o tome šta jedu zalutale devojčice od suza i lana. Čokoladne pahuljice nije imao, a sumnjao je da ona jede sasušene zube kitova iz mora kristala. I znao je da neće zavoleti mleko divokoza sa planina od biciklističkih guma i polomljenog stakla.

„Nisi jeo čokoladne pahuljice? Mi na Zemlji jedemo ih često. I samo jedno sunce imamo. I beskonačno mnogo vode i okeana“, reče, pa se gutljajem mleka zagrcnu i onda ga ispljunu.

Želeo je dečak da pita svašta ovu devojčicu što mnogo priča i što uvrnutu hranu jede. Želeo je, a nije mogao, pa je samo ćutke sedeo i sa nalepljenim osmehom gledao.

A ona je pričala, pričala i najednom stala.

I osluškujući, sa stolice skočila i uplašeno kriknula i ruku na usta stavila.

„To je on! Došao je da me pojede i u svojoj utrobi nastani, da mu tamo creva raspetljavam i želudac čistim od ostataka hrane!“

Dečak hitro skoči do prozora i ugleda Mazitua Močvarnog, čudovište iz zemlje Govornije, kako krči put do kuće od strašnih snova i noćnih mora.

„On je pojeo moje roditelje i sada ih vari na dnu stomaka. I čini mi se da nije kasno da ih spasim, ali ne znam kako, a još se i plašim“, pro-šaputa devojčica i skoči u zagrljaj dečaku.

I Nevidljivi zagrli Lanenu i svojim je telom nevidljivom načini i smisli plan da zajedno pobede Mazitua Okrutnog, što tuđe roditelje ždere i devojčice od lana proganja.

Obrgljeni tako, za ceo svet neprimetni, u bašti su se skrili i tamo sačekali da koracima dlakavim čudovište stigne i ulazna vrata poruši, i po kući pronjuška i od njuškanja umori se, i umoran zaspí snom nemirnim od lošeg varenja i neuspelog traganja.

„On je došao jednog dana. Bilo je oblaka tada, i vetar ga je fijukom pratio i smrad iz čeljusti oko njega se širio. A ja sam od straha ispod sedišta automobila zapala i strašno sam mljackanje slušala. I znam da sada moji su mama i tata u crevima njegovim, i znam da tamo čekaju da ih oslobodim.“

A dečak je slušao njenu priču, i zagrljenu je otkucajima srca tešio, i odlučio da istog joj trena roditelje spasi i istog joj trena patnju ugasi.

Ostaviviši devojčicu da umorna od suza spava, on skoči i put kuće otrča. Pravo u kuhinju gde čudovište odmara i pravo do kuhinjskog ormana. Tu najveći nož izabra i Mazitua se prišunja. Sa one strane gde mu se go trbuh vukao, tu je dečak čučéći dospeo i tu čudovište ubo. Tu mu kožu rasporio i tu iznenađenje pronašao. Umesto krvi i creva i unutrašnjih organa, stajala su nepoznata vrata. Dečak je vrata ispipavao, liznuo ih jednom i jednom nožem proburazio, ali nije shvatio.

„To je čokolada!“ šapnu devojčica što lagala je da je spavala. Začúdeni dečak jedan je komad probao, a onda mu se dopala čokolada.

Cela su vrata u tren oka pojeli i taman kad su završili, čudovište su probudili. Strašnim je urlikom ranjeni Mazitua zemljotres napravio i sve je kuće sa obe strane trbuha protresao. I baš kada je čudovište počelo da se diže i da pogledom traži neprijatelje svoje, dva deteta skočiše kroz prolaz i dospeše sa njegove druge strane.

A mrak je bio tamo, gušći od čorbe što se na Negovorniji od lažljive trave pravi. I tišina što nelagodnošću uši slama i čudan miris što bliskošću tugu otklanja.

A onda se samo jedno sunce upali i osvetli površinu okeana.

„Zemlja!“ radosno viknu devojčica.

„Govornija?“ začudi se dečak, koji je o toj planeti samo tajanstvene glasine slušao.

A onaj miris krenu da se širi, da obuzima dečaka i da ga put jedne kuće vodi. I on odluči da zov mirisa isprati i da do kuće dođe, a Lanena pozvoni na njena vrata.

„Dobar dan“, rekla je ljubazno i ljubazno se osmehnula, „imam ovde jednog dečaka, on je nevidljiv, znate. Taj dečak tvrdi da vaš miris oseća i da mu on tugu otklanja.“

Ali mlada žena što vrata je otvorila, dečaka je videla, pa je istrčala da bi ga milovala i ljubila.

„Tvoj otac i ja dugo smo čekali da sa Negovornije dođeš i prve reči izgovoriš“, uskliknu ona i pogleda u usne nevidljivog dečaka.

A dečaku se žena poznatom učinila, a njen mu je miris zaista tugu uklonio. I on joj se osmehnuo i zagrljaj uzvratio, ali reči nije izgovorio. I žena se rastužila, ali tugu nije pokazala, već je oba deteta u kuću uvela da bi ih nahranila i od zveri zaštitila.

„A moji roditelji? Gde su oni?“ upita devojčica što sve je vreme susret majke i sina posmatrala.

„Tvoji su roditelji čudovište napustili i sada su na drugoj planeti. Čekaju te da jednog dana, u svemirskoj raketi, njima odletiš, a dotad ćeš sa nama odrastati i jesti“, nasmeja se mama i upita ih šta bi za večeru jeli.

I tu se dečak nečeg doseti, uplakanu devojčicu zagrli i prvi put reči izgovori:

„Ja bih čokoladne pahuljice za večeru jeo. A onda bih sa Lanenom svemirsku raketu gradio i sa njom bih dan za uzletanje čekao.“